

คำเตือน! ที่เป็นพระพร

ศจ.สมเกียรติ วรรณศรี

มีถนนสายหนึ่งแม้จะเปิดใช้การได้ไม่นานนัก แต่สะพานได้หักชำรุดเพราะถูกน้ำป่าพัดพังเสียหายจนใช้การไม่ได้ ด้วยความที่คริสตจักรตั้งอยู่ใกล้ที่เกิดเหตุมากที่สุด กอปรกับเป็นคนที่มีใจรักและห่วงใยในความปลอดภัยของผู้อื่น ศิษยาภิบาลหนุ่มและผู้ช่วย ต่างก็ได้ชวนกันออกไปยื่นที่ริมขอบทางเพื่อจะเตือนสติคนที่ขับรถผ่านเส้นทางดังกล่าว ด้วยการถือป้ายที่มีเครื่องหมายลูกศรชี้ให้เลี้ยวกลับ และได้ภาพนั้นยังมี ถ้อยคำเขียนไว้อีกด้วยว่า

“จงเลี้ยวกลับเถิด เพราะใกล้จะถึงจุดจบแล้ว”

ใคร ๆ ต่างก็ให้ความร่วมมือด้วยดี แถมยังมีใจขอบคุณนักเทศน์หนุ่มทั้งสองคนเป็นอย่างดี แต่ได้มีชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งเป็นนักเลงขาใจวัยฉับ ชับซึ่งมาอย่างเร็วมาก ๆ นักเทศน์หนุ่มเห็นว่าได้การแน่ ถ้าขึ้นปล่อยให้ผ่านไปจะต้องเกิดอันตรายขึ้นแน่ ๆ จึงได้กระโดดขวางทางพร้อมกับชูป้ายโบกไปมานักซึ่งอารมณ์ร้อนได้เบรกรอย่างเต็มแรงจนรถจอดสนิท และลดกระจกลงและโผล่หน้าออกมาด้วยสีหน้าที่โมโหสุดขีด พร้อม ๆ กับทวาดด้วยคำที่หยาบคาย (หลายคำ) แต่จับประเด็นมาเขียนได้สั้น ๆ ก็คือว่า “...แกอยากตายมากนักรึไง? คนเขามิรุระจะรีบไป อยากจะเทศน์ไปเทศน์ที่อื่น...” พร้อมกับเหยียบคันเร่งออกรถไปอย่างรวดเร็ว

เวลาผ่านไปเพียงครู่เดียว สองนักเทศน์หนุ่มก็ได้ยินเสียงล้อรถเบียดกับถนน เพราะคนขับฯซึ่งเหยียบเบรกรสุดแรง เสียงดัง เอ๊ยด ๆ.. ๆ.. ๆ ตามมาด้วยเสียง โครม...ตูม...!! สองนักเทศน์หนุ่มรู้ว่า “จุดจบ” ได้มาถึงชายเคราะห์ร้ายนั้นแน่แล้ว ต่างก็มองหน้ากันและกันและคนหนึ่งพูดขึ้นว่า “เราเตือนแล้วนะ เขาอยากคือและไม่เชื่อฟังเองนี่นา...” คงไม่ต้องมานั่งตั้งปุจฉาเพื่อจะถามว่าใครผิด???

พี่น้องทั้งหลาย ในความเป็นจริงของชีวิตในแต่ละวัน หากไม่มีการเตือนสติ ไม่มีการหนุนใจให้ข้อคิดสะกิดสะเกากันแล้วละก็ คนเรามากจะมีแนวโน้มที่จะหลงผิดกันได้ง่าย ๆ ซึ่งเป็นไปได้ทั้งแบบตั้งใจและไม่รู้ตัว ดังนั้นในพระคัมภีร์จึงได้เตือนไว้ว่า “ท่านทั้งหลาย จงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เราเรียกว่า “วันนี้” เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปเพราะเล่ห์กลของบาป” (ฮีบรู 3:13) นั่นหมายความว่า การเตือนสติกันและกันเป็นงานรับใช้ ที่ท่านต้องใส่ใจและให้ความสำคัญ โดยเฉพาะกับคนใกล้ตัว คนในครอบครัว คนที่อยู่ในความดูแลของท่าน และพี่น้องในคริสตจักร

สำหรับคนที่รับคำเตือน ท่านอาจจะไม่ค่อยชอบมากนัก เพราะว่าบางทีคำเตือนสตินั้นอาจจะฟังแล้วไม่ค่อยจะรื่นหู ดูเหมือนว่าจะเป็นเรื่องน่าอาย เป็นการเสียน้ำ แต่ในพระคัมภีร์ได้เตือนไว้ว่า

“บาดแผลที่มีตรพาก็สุจริต แต่การจูบของศัตรูนั้นก็เป็นการหลอกลวงซึ่งมากเกินไปจนเกินความจริง” (สุภาษิต 27:6) ดังนั้น เมื่อท่านถูกเตือนก็จงอย่าเบือนหน้าหนี อย่ามีท่าทีที่ไม่พอใจหรือโกรธแอมมาก ๆ กับคนที่มาตักเตือนท่าน เพราะแค่เสียน้ำก็ยังดีกว่าเสียนชีวิต และขอให้ถือว่าเป็นการลึกลับเพื่อให้ท่านไปเกิดผลมากต่อไป

สำหรับคนที่รับหน้าทีไปเตือนคนอื่น ขอทำความเข้าใจกันก่อนคือ คำว่า “เตือนสติ” ในรากศัพท์ดั้งเดิมของพระคัมภีร์ ได้ใช้คำว่า “จงพูดหนุนใจกันและกัน” นั้นหมายความว่า การเตือนสติ มิใช่พูดตะโกนให้อีกฝ่ายต้องรู้สึกอับอายขายหน้า ไม่ใช่ฝากคำเตือนผ่านคนอื่น ๆ ไปจนเรื่องบานปลายรู้กันไปทั้งบาง คนที่ถูกเตือนต้องกลายเป็นคนที่ไม่เข้าท่าและไม่ได้เรื่องในสายตาคคนอื่น ๆ ไปแต่การเตือนสติเป็นการใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม เป็นถ้อยคำที่ฟังแล้วเป็นการชูกใจ ถ้าทำได้อาจเป็นดังที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “ถ้อยคำที่พูดเหมาะ ๆ จะเป็นเหมือนลูกท้อทองคำที่ล้อมเงิน” (สุภาษิต 25:11)

นั่นหมายความว่านอกจากคำพูดดีแล้วท่านยังจะต้องพูดให้ถูกกาลเทศะพูดให้ถูกจังหวะและในเวลาที่เหมาะสม คนเขาจึงจะยอมรับฟังและถือว่าเป็นคำแห่งพระพร และคำสั่งสอน คำเตือนสติที่ท่านมีต่อกันและกันนั้น จะไม่ถูกผันแปรจนเกิดเป็นพระเพลิงขึ้นในบ้านและคริสตจักร เพราะเกิดการทะเลาะวิวาทกัน เนื่องจากพูดกันไม่รู้เรื่อง พูดกันแล้วไม่เข้าใจ อันเป็นผลจากการใช้ถ้อยคำไม่เหมาะและพูดกันในเวลาที่ไม่เหมาะสม

การเตือนสติ ถ้าได้ทำกันอย่างถูกต้องก็จะเป็นสุขกันทั้งสองฝ่าย ดังในพระคัมภีร์ที่ว่า “คำตักเตือนที่ฉลาดกับหูที่คอยฟัง ก็เหมือนแหวนหรืออาภรณ์ทองคำ” (สุภาษิต 25:12) ดังนั้น การที่พูดความจริงที่ออกจากใจ และการได้ยินด้วยหูที่ตั้งใจฟังนั้น มันเป็นความลงตัวที่เหมาะสมที่สุดท่านเห็นด้วยไหม?